

Leonard Slaninka: U nás doma

Na zemi je množstvo miest, na ktorých by sa nám páčilo žiť. Niektoré ponúkajú rozprávkové zážitky, iné sľubujú nové horizonty, ďalšie sú sladko lenivé či horúco akčné. Na celej zemeguli je však jediné miestečko, kde má človek svoje korene. Je to maličká časť sveta, ktorú spoznáva aj so zavretými očami, o ktorej sa mu sníva verne a farebne, hoci je od nej vzdialený stovky, ba aj tisícky kilometrov.

Môj domov, to je miesto, ktoré mám uložené v srdci. Vrylo sa tak hlboko ako korene mohutného duba, čo vznikli z drobného klíčka. Keď však klíček domoviny spoznal, aká je pôda môjho srdca úrodná, najskôr nasmelo a potichučky, neskôr silne a rozhodne sa zakorenil hlboko, hlboko v mojom srdci. Moja domovina je vo mne a ja ju poznám tak dobre ako seba samého.

Keď sa zobúdzam a nesmelé slnečné lúče sa po mojej posteli nečujne zakrádajú cez poodchýlené rolety strešného okna, počujem hlasy zobúdzajúcej sa jarnej prírody. Na pučiacej smutnej vrbe, ktorú posadili moji rodičia, keď som sa narodil, sa usídlila rodinka spevavého drozda. V bezpečí bohatej koruny vrby majú skromný príbytok, v ktorom sa tlačí päť malých hladošov a ich usilovní rodičia sa predbiehajú v plnení svojich povinností. Rannou pesničkou oslavujú svoje rodičovstvo. Nežná ranná melódia naplní všetok priestor v mojej izbe a odráža sa od sviežeho vánku.

Otvorím oči a vidím svoju domovinu. Mám nad sebou nežnú belavú oblohu. Baránky jarného rána sa prevaľujú z boka na bok a ustupujú slnečnému bačovi. Švihá ich bičom ostrým a svižným. Sú to poslušné ovečky. Ustúpia pred svojím pánom. V slnečnom jase sa jagajú farby. Je ich toľko, že potrebujem čas, aby som dokázal tú krásu poňať.

Môj obzor sa vyplní hrdými chrbtami Malých Karpát. Zjari sú prežiarené bielobou divých čerešní a krehkou ružovou, čo spolu s jemnou sladkou vôňou broskyňových kvetov pláva zvlhnutou dolinkou. V jej hĺbke sa zjaví rezký prameň, ktorý cestou pomedzi buky, brezy a duby živí menšie pstruhy a kde-tu pod kameňom skrýva raka. Dolinka pod Karpatmi a v nej učupené drobné domčeky, to je moje najobľúbenejšie miesto na svete.

Krik a chichot detí na ulici takmer bez áut. Štekanie susedovho Gaštana a vlhkosť rosy na trávniku, ktorý ráno kosím. Vôňa rozoraných vinohradov všade navôkol a prísľub bohatej úrody v každej záhradke. Tu sú skvelé májové čerešne, tam sladučké jahody.

Môj domov je v mojom srdci. Vidím ho, keď zatváram oči a keď som unavený svetom. Cítim ho, keď si spomeniem na skvelý nedeľný obed mojej mamy alebo keď

počujem hlasné vrčanie traktora na ceste do vinohradov. Môj domov je vo mne. Viem, že je,
lebo mi búši v srdci.